

Arrest

nr. 155 575 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 1 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Zij luidt als volgt:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 11 juni 2013 heeft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met een inreisverbod van 3 jaar genomen. Het hiertegen door verzoekers ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest met nummer 114.215 van 21 november 2013 verworpen - waarbij het hiertegen ingediende cassatieberoep bij de Raad van State tevens werd verworpen bij arrest met nummer 230 527 van 17 maart 2015 -, waardoor deze beslissing definitief is geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen bij huidig beroep. Verweerder kan, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan - vaststellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hen aldus geen machtiging tot verblijf toekennen”.

1.2. Verzoekers richten op 6 juli 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van 15 oktober 2015 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen wensen te volharden in hun beroep en stellen dat het inreisverbod waarnaar in de beschikking wordt verwezen en het verwerpen van het hiertegen gerichte beroep dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en dat een eventuele toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 de impliciete intrekking van het inreisverbod tot gevolg zou hebben. Daarnaast wijzen zij erop dat een asielaanvraag werd ingediend voor hun minderjarige dochter en dat het schorsend beroep tegen de afwijzing van deze aanvraag thans hangende is bij de Raad en gekend is onder het rolnummer 178 775. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en naar haar nota”.

1.4. Het gegeven dat het inreisverbod werd opgelegd en definitief werd nadat de bestreden beslissing werd getroffen, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de beschikking dat het beroep onontvankelijk is wegens een definitief inreisverbod. In dit verband kan worden verwezen naar de beschikking inzake een niet toelaatbaar cassatieberoep van de Raad van State van 3 september 2015 met nr. 11.522 waarin kan worden gelezen: *“De uiteenzetting dat het inreisverbod dateert van na de indiening van de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ doet geen afbreuk aan de*

vaststelling in het bestreden arrest dat de verzoekers niet langer over een actueel belang beschikken bij hun beroep aangezien het inreisverbod van 8 juli 2014 definitief is geworden.”

1.5. Het gegeven dat er een beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, getroffen ten aanzien van de dochter van verzoekers, kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling in de beschikking dat het beroep onontvankelijk is wegens een definitief inreisverbod. Immers heeft het ingestelde beroep conform het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75, §2, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel tot gevolg dat geen gedwongen uitvoering kan plaatsgrijpen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat geldt voor verzoekers en hun dochter en derhalve ook geen gedwongen uitvoering van het inreisverbod. Het feit dat voormelde beslissingen niet op gedwongen wijze kunnen worden uitgevoerd, maakt niet dat ze komen te vervallen.

1.6. De beschikking blijft derhalve overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

2.Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA